

MINISTERIËEL BEZOEK TE WAGENINGEN.

Vrijdag bracht de Minister van Landbouw, Handel en Nijverheid, vergezeld van de heeren P. van Hoek, directeur-generaal van den Landbouw, en dr. K. H. M. van der Zande, inspecteur van het landbouwonderwijs, het aangekondigde bezoek aan de Rijks Hoogere Land- Tuin- en Boschbouwschool, te Wageningen. — Van links naar rechts de heeren Albertson; leeraar aan de R. L. S., Dr. K. H. M. v. d. Zande, inspecteur van het landbouwonderwijs; Minister Posthuma; L. Broekema, Directeur R.L.S.; Dr. Otto Prisch, leeraar R.L.S.; P. Hoek, Directeur-Generaal van de afdeling Landbouw.

zelfrespect teruggekregen. Ik sta alleen! Maar ik kan werken als een polderjongen. Kijk naar mijn handen. Ik kan overal mijn kost verdienen. Ik heb aan het Panamakanaal gewerkt. Ik ben van niemand afhankelijk. Ik vraag om geen aalmoes, ik vraag alleen dit: hoor naar mijn verdediging."

„Ik heb ze gehoord,” zei oom Roger.

„Maar u gelooft ze niet?”

„Waarom zou ik je gelooven? Wat reden heb ik daarvoor? Je bent een leugenaar en bedrieger geweest je geheele leven.”

Er heerschte een oogenblik stilte. Ik stak mijn hand tusschen mijn vest en maakte een knoop los.

„Kijk!” zei ik en hield hem een gouden medaille voor. Binnenin zat het portret van mijn moeder. Het medaille was ingedeukt en beschadigd.

„In Arizona schold een kerel mij uit voor leugenaar. Hij lag daarna zes maanden in het hospitaal. Mijn kogel doorboorde zijn long, de zijne bleef hier zitten.”

Ik drukte op het medaillon, waarna het open ging. Oom strekte zijn linkerhand uit en nam het in zijn bevende vingers.

Plotseling veranderde zijn uiterlijk. Een traan ontsnapte aan zijn oog. Zijn lippen beefden.

„Zij redde mijn leven,” zei ik, „juist zooals zij, wanneer zij nog geleefd had, haar leven voor mij zou gegeven hebben, — mijn moeder!”

„Jimmy, Jimmy,” zei hij droevig. „Als je maar geweest was, zooals zij.”

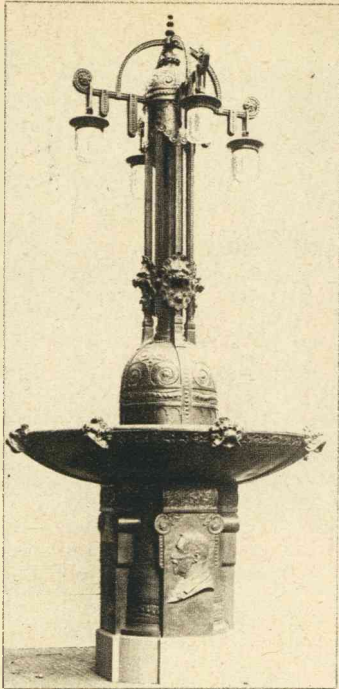
Ik knikte en starde in het vuur.

„Maar ik ben het niet,” barstte ik op eenmaal los. „Ik ben een ruwe, harde kerel, eenzaam, zonder vrienden, en ik zal dat blijven tot aan mijn dood. Het is maar hoe men begint te leven. Men kan het verleden niet goedmaken. Het verleden leeft steeds voort. Als men evenwel zijn goeden naam kwijt is, is alles weg . . . . .”

Ik wist niet dat ik luid gesproken had; ik had hardop gedacht, bittere dingen van de laatste tien jaar.

Lang keek oom naar het portretje.

„Je lijkt nog op haar, Jimmy.”

HERDENKING VAN DE STICHTING DER DELI TABAKSPLANTAGES.

Fontein vervaardigd ter herdenking van het feit dat het 50 jaar geleden is dat de heer Jan Nieunhuys uit Amsterdam in Deli voet aan wal zette en daar de stichter werd van de groote tabaksplantages die sedert van zooveel belang werden voor den Nederlandschen handel. — Het kunstwerk werd geheel ontworpen en vervaardigd door de Kon. Fabrik van de firma F. W. Braat te Delft.

„Geef het mij terug,” zei ik. „Denk niet dat ik haar zal bezigen om mijn zaak te bepleiten. Als ik u niet met mijn eigen mond kan overtuigen, dan zal niets u overtuigen. Geef mij 't portret terug . . .”

Haastig maakte ik het medaillon aan den ketting vast.

„Het verleden leeft weer,” sprak oom zacht. „Ik had het

VIJFTIGJARIG DOCTORAAT VAN DR. J. J. MAATS.

Maandag 28 Juni was het voor „Dokter Maats” te Purmerend een feestdag. Op dien dag toch herdacht hij het heuglijk feit, dat hij 50 jaar geleden te Utrecht promoveerde tot dokter in de genees- en de verloskunde. — Uit vele woningen wapperde de driekleur als een hulde voor den jubilaris. Zijn talrijke patiënten, zoowel van voorheen als thans, vereerden hem uit dankbaarheid een moderne, staande klok. 's Avonds brachten onder groote belangstelling de beide te Purmerend bestaande muziekcorspsen een serenade aan den jubilaris.

Ik stond ook op; een lange pijnlijke stilte volgde. — „Ik heb mijn plicht niet gedaan,” zei hij op hollen toon. „Jimmy . . . .”

En hij stak zijn hand uit en greep de mijne. Onze beide rechterhanden omsloten elkaar; de zijne die steeds nobele dingen gedaan had, de mijne bevlekt met het slijk van een verwaarloosd leven.

„Ah!”

Het was de oude dokter, die dezen luiden uitroep hooren deed. De jonge man keek hem verwonderd aan.

„Excuseer me,” mompelde dokter Wheatley, „ga voort. Je werd dus weer goede vrienden met hem?”

„Ja ten langen leste!”

„En toen?” vroeg de detective.

We zaten meer dan een uur bijeen, hij aandachtig luisterende naar mijn levensgeschiedenis, mijn strijd om het bestaan. Eindelijk zei hij met moede stem:

„Jimmy, je sprak daar straks van het niet te herroepen verleden. Het is zoo! Er is iets gebeurd, jongen . . . vijf jaar geleden. Ik . . . ik heb iemand aangenomen in jouw plaats!

Hij sprak mij van . . . van een zekere Louise Kemp, ik geloof dat dit haar naam was; een verwijderde bloedverwante, een wees evenals ik. Hij zei mij dat hij haar alles zou nalaten wat hij bezat.

Ik was blij. Ik zei hem dat. Ik verlangde niets — dan zijn vergiffenis.

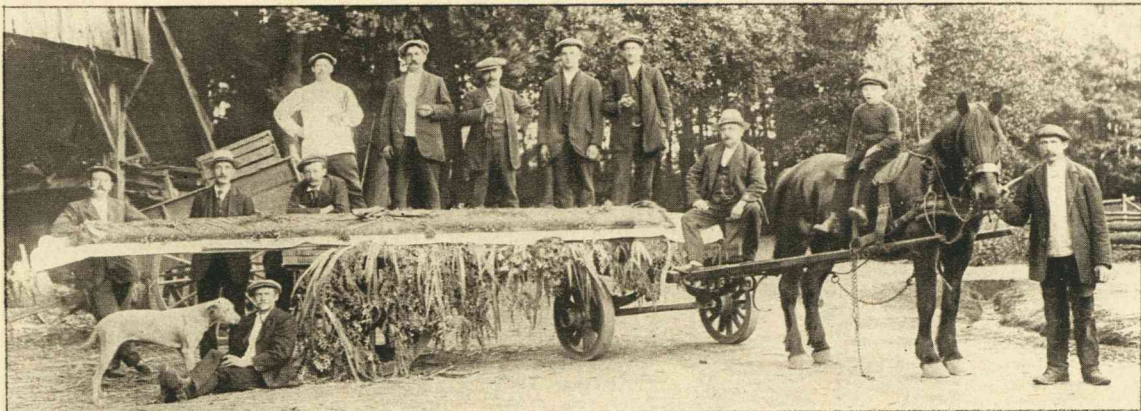
Dat troostte hem. Zelfs toen dacht hij nog, dat mijn terugkomst uit eigenbelang geschiedde. Dat ik kwam als de verloren zoon, omdat ik arm en hij rijk was.

Hij vertelde mij een en ander van Louise, over haar armoede en dat

hij tegenover haar zijn woord niet breken kon. Kort daarna bracht Bisschop een karaf whiskey, een siphon soda en twee sigaren.

„Je hoeft niet op te blijven, Bisschop,” zei oom. „Het zal laat worden.”

Nauwelijks was de man verdwenen of oom ging naar zijn schrijfbureau, opende dit en nam er zijn chèqueboek uit. Hij zat even te schrijven en kwam daarna bij mij terug.

EEN „KRENTENBROODJE”!

In de omgeving van Winterswijk is het gewoonte dat bij de geboorte van een kind aan de moeder een krentenbrood wordt aangeboden waaraan ieder bijdraagt die zich daartoe geroepen voelt. Bovenstaand brood heeft een lengte van 6 M. en demonstreert door deze lengte de sympathie die de ouders genieten onder de bekenden.

vergeten. Toen zij stervende lag, kwam ik bij haar. Zij had slechts één gedachte; niet aan zichzelf, of aan mij, of aan iemand anders die haar liefhad; alleen aan jou, een zorgeloos kind dat speelde in de aangrenzende kamer. Jij was haar eenige zorg. „Laat hem mij,” zei ik haar hand vasthoudende.

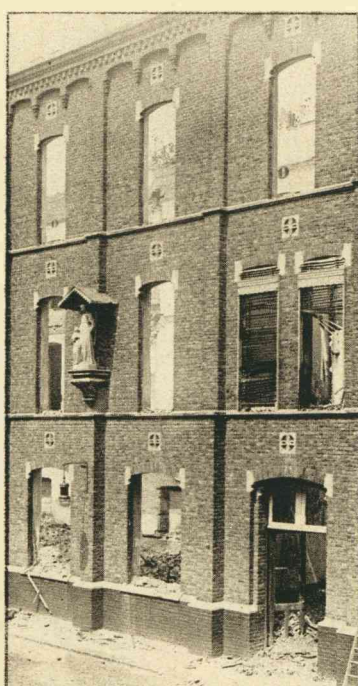
Oom stond op en leunde met zijn elleboog op den schoorsteenmantel.

„Jij was mij toevertrouwd, mijns zusters onderpand.”

EEN NIEUWE VLEUGEL BIJGEBOUWD.

Aan het gebouw van het R. K. Patronaat St. Willibrordus op de Ceintuurbaan te Amsterdam is een nieuwe vleugel bijgebouwd, die Woensdag 30 Juni plechtig is ingewijd. Wij geven hierboven een foto van den Deken, die met gevolg de kerk verlaat.

BRAND IN HET URSULINENKLOOSTER TE SITTARD.

Woensdag 30 Juni brak een felle brand uit in het groote klooster der Ursullinen te Sittard. De vlammen grepen snel om zich heen, zoodat spoedig het geheele gebouw in lichtelaie stond voordat de brandweer kon optreden. Gedurende het blussingswerk, waaraan ook de Heerlensche brandweer en militairen deelnamen, vielen twee jongens van de Sittardsche brandweer van een groote hoogte waardoor de een zijn arm brak en de ander ernstige hoofdonden opliep. De belendende gebouwen bleven gelukkig gespaard, dank zij het flinke optreden van de Heerlensche brandweer. Het groote gebouw, waarin studiezalen der pensionnairren, slaapzalen, enz., is totaal uitgebrand. Wij geven hierboven links de beschadiging van buiten gezien, en rechts de verwoesting in het gebouw.